

Tereza Melišová

Máma
&
finalistka Blogerky roku 2016

Dítě jménem Kuba

Že si dítě své rodiče nevybírá?
Nesmysl!

Příhody svobodné maminky a malé neřízené střely

Dítě jménem Kuba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tereza Melišová
Dítě jménem Kuba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Dítě jménem
Kuba*

Dítě jménem Kuba

Tereza Melišová

 P R E S S

Brno
2017

Obsah

<i>Že si dítě své rodiče nevybírání? Nesmysl!</i>	7
<i>Těhotná jen pět měsíců? Proč ne!</i>	12
<i>Devátý měsíc aneb Vorvaň brzy praskne</i>	17
<i>Co je největší bolest na světě?</i>	25
<i>Jsem pracující máma</i>	29
<i>Kubovy první Vánoce</i>	33
<i>Sundejte si PROSÍM tu SPZ ze střechy auta</i>	36
<i>Cesta z města</i>	41
<i>Na nákupu</i>	45
<i>Dítě, které nenávidí auto</i>	49
<i>Nechtěná romantika</i>	55
<i>Stěhování národů</i>	59
<i>Již nikdy více</i>	63
<i>Občas mám fakt blbé nápady</i>	68
<i>Někdy má štěstí, že ho miluji</i>	71
<i>11 % jeho energie a dobudu svět</i>	76
<i>Musím sepsat závěť</i>	81
<i>Práce v kanceláři musí být hrozná nuda</i>	86
<i>Já prostě nemohu zažít klidný/nudný den</i>	91
<i>Prý, že se ve třiceti nebudu cítit jinak</i>	98
<i>Jak naštvat batole aneb Proč vaše dítě brečí</i>	104

<i>Dovolená za všechny prachy</i>	108
<i>Náš eurotrip</i>	118
<i>Ranní adrenalin</i>	125
<i>Království za pět minut klidu</i>	128
<i>A už je dvouletý</i>	131
<i>Prací prášek a dítě – životu matky nebezpečno</i>	136
<i>Po čem mámy touží</i>	140
<i>Dobry den, prsa ven</i>	146
<i>Jak vypadá váš běžný den?</i>	150
<i>Když má chlap rýmu</i>	155
<i>Nevím, zda mám být pyšná, nebo se klepat hrůzou, že je celý po mně</i>	160
<i>Téma číslo jedna – čerti</i>	163
<i>A zase ta veterina</i>	166
<i>Kuba je bez plíny</i>	169
<i>Diagnóza? Matka na rodičovské dovolené</i>	171

Že si dítě své rodiče nevybírání? Nesmysl!

Vždycky jsem si myslela, že není možné, aby žena nevěděla, že je těhotná. Omyl. Je to možné. Jsem toho důkazem.

Každý rok máme 23. prosince sraz se třídou z gymnázia. Naposledy jsem na něm byla v roce 2013. Postupně jsme hlásili, co děláme, kde bydlíme, kolik máme dětí. Říkala jsem, že děti ještě nemám a ani to v nejbližší době neplánuji. Jsem si jistá, že už tehdy se Kuba chechtal. Byla jsem ve 3. týdnu.

Plynul čas a já si spokojeně pracovala. Byl konec března, sobota a já měla týden zpoždění. „Dobře, udělám si test.“ Koupila jsem v lékárně ten nejobyčejnější za padesát korun v balení

po dvou. Otestovala jsem první. Pozitivní. „*No, to je ale blbost. To bude vadný kus,*“ ubezpečovala jsem se. Zkusila jsem druhý. Pozitivní. „*Tak je to jasné! Vadné celé balení!*“ Přeci jen to ve mně ale hlodalo, tak jsem vyrazila do lékárny pro další a koupila jich pro jistotu pět, různé druhy. Nechala jsem tam šest set korun.

Postupně jsem vyzkoušela všechny. Všechny byly pozitivní. Dostala jsem hysterický záchvat. „*Co teď? Co teď?*“ Po několika hodinách jsem se uklidnila a hledala na Googlu. „*No jasně, mám v moči bakterii, která zkresluje výsledek.*“

Šla jsem spát a ráno se probudila s břichem. S klasickým těhotenským břichem, které roste od prsou. „*Je tohle vůbec možné?*“ Nevěřila jsem vlastním očím. Stála jsem před zrcadlem. Zatahovala břicho. Povolovala břicho. Zatahovala břicho. Povolovala břicho. Furt tam bylo. Jak teď znám Kubu, mohu s jistotou tvrdit, že se držel pupeční šňůry a volal „*hop, hop, hop, etě hop*“.

V pondělí ráno jsem volala doktorovi a říkala, že jsem ASI těhotná. Řekl, že mám přijít odpoledne. Uklidňovala jsem se, že se rozhodnu podle toho, co mi poví. „*Třeba mi potvrdí moji bakteriální teorii, spolknou pilulku a přestanu tak žrát.*“

Pokusila jsem se doktorovi podsunout svoji teorii o bakterii. Koukal na mě pohledem „*jasně, takové infekce tady mám často*“ a řekl, ať si odložím. Sklesle jsem se ploužila ke koze

a vylezla na ni. Srdce mi tlouklo tak, že to muselo být slyšet. „*Teď to přijde. Teď se rozhodne o mém dalším životě.*“

Doktor vyšetřoval, zkoumal, valil oči. Všechna krev se mi hrnula do hlavy a s ní tam určitě odplulo i srdce, protože mi pulzovala celá hlava. Doktor otočil monitor ke mně. Zavřela jsem oči. „*No jen se podívejte, maminko.*“ MAMINKO? Otevřela jsem oči. Bylo tam. Velké dítě. S hlavou, rukama, nohama, tělem a tlouklo mu srdíčko. Usmíval se a ukazoval mi vztyčený prostředníček.

Nebyla jsem schopna slova, slezla jsem dolů a oblékla se. Celou dobu jsem mlčela. Doktor něco říkal. Vůbec nevím co. Jako by jeho slova narážela do plexiskla a odrážela se někam pryč. Slyším jen „*dítě*“, „*uvidíme se*“, „*gratuluji*“. Podala jsem doktorovi ruku, řekla „*děkuji*“ a „*na shledanou*“ a odešla. Sestra mi před ordinací podala těhotenskou průkazku a usmívala se od ucha k uchu.

Byla jsem na ulici, šla jako ve snách a moc nevnímala. Měla jsem hrozný strach a volala mámě. Komu jinému. Ptala se mě na spoustu věcí. Jak je miminko velké, jestli je v pořádku, co se bude dít dál. Propukla jsem v hysterický pláč a přes vzlyky ze sebe vyrážela: „*Mami, já nevím, já nic nevím. Co když to nezvládnou?*“ Máma mě uklidňovala.

Postupně mi to docházelo. „*Budu mít dítě. Vůbec jsem nebyla postavena před otázku ano či ne. Prostě budu.*“ Zavolala jsem doktorovi, že vůbec nic nevím, a objednala se na druhý den.

Ptala jsem se ho na všechno možné a hlavně, zda je dítě v pořádku. Doktor mi řekl: „*Když to ten malý chudák s vámi vydržel doteď, tak už to zvládne.*“ Podle doktora jsem byla v patnáctém týdnu.

Další návštěvu mi naplánoval spolu s velkým ultrazvukem na další týden. Vyšetřoval mě specialista z FN Motol a oznámil mi, že na základě měření jsem v týdnu osmnáctém. „*No, jestli to takhle půjde dál, mám to za dva měsíce za sebou,*“ říkala jsem si.

„Tak jo. Jsem na začátku pátého měsíce. Někdo má na to všechno měsíců devět, já jich mám jenom pět. Jsem těhotná. Jsem sama. Budu máma. Co když to nezvládnou? Co když nás neuživím? Co když...“

Ale on si mě vybral. Jsem si tím jistá. Protože věděl, že to zvládnou.

A začala se psát naprosto nová kapitola mého života. Zrodilo se dítě jménem Kuba.

Těhotná jen pět měsíců? Proč ne!

Bydlela jsem s kamarádkou. Bylo tedy potřeba vyřešit bydlení. Na začátku května (v květnu jsem také konečně zjistila, že čekám kluka) jsme podaly výpověď z bytu a mě čekalo útrpné martyrium všech prohlídek. Postupně jsem se měnila na velkého, nateklého a funícího vorvaně. Konečně! Po měsíci a půl jsem našla vyhovující byt 2+kk.

Stěhovala jsem se na začátku osmého měsíce a mohu potvrdit, že je opravdu lepší vyhořet než se stěhovat. Bez rodiny a přátel bych to nikdy nezvládla. Sbalit věci ve starém bytě. Nakoupit nábytek pro dítě. Přestěhovat se. Připravit starý byt na malování. Už jste někdy viděli vorvaně lézt po oknech a oblepovat je zakrývací páskou?

Po týdnu v novém bytě jsem měla první návštěvu. Sou-
sedku, co bydlela pode mnou. „*Vytopila jste nás,*“ oznámila
mi. Snažila jsem se ji přesvědčit, že se určitě plete, ale po
zhlédnutí velkého mokrého fleku u ní v bytě mi bylo jasné, že
to neukecám. Druhý den nastoupil instalatér a rozkopával mi
kuchyň. Seděla jsem na gauči, pozorovala, jak se mi byt měnil
ve stavenišťě, a ukusovala z velké čokolády.

Další týden jsem byla pozvaná na rande naslepo.
NA RANDE. V osmém měsíci. Říkala jsem si proč ne. Ob-
lékla jsem se a vzala s sebou naši labradorku Seibn, abych ji
pak nemusela venčit. Kolébala jsem se po chodníku. Vedro
jako blázen. Lilo ze mě a potřebovala jsem čůrat. Šla jsem celé
dvě minuty.

Dorazila jsem na místo určení, kde byla nízká kašna,
ve které se koupaly děti. Řekla jsem muži ahoj a zeptala se,
kam půjdeme. Seibn skočila mezi děti do kašny a nechtěla
ven. Taky jí bylo vedro. Vlezla jsem pro ni, smekla se mi noha
a zahučela jsem do kašny. Voda se valila ven. Muž přiskočil
a pomáhal mi vstát. Seibn vyskočila z kašny a šli jsme. Všimla
jsem si, že hrozně kulhá. Urazili jsme asi padesát metrů a kul-
hání se zhoršovalo. Rozhodla jsem, že se musím vrátit domů
pro auto a pojedeme na veterinu. Požádala jsem muže, aby
s ní chvíli počkal, že přijedu. A odkolébala jsem se pryč.

Na místo činu jsem se vrátila po čtyřiceti minutách!!! Muž si prý říkal, že je to zajímavá taktika úniku z rande, a přemýšlel, co bude dělat s nově nabytým psem. Omluvila jsem se, naložila Seibn a jely jsme přes celou Prahu na veterinu.

Tam jsem se dozvěděla nelítostný závěr. Má přetržený vaz v kolenu a musí hned na operaci. Doktor termín stanovil za dva dny.

Ještě ten den jsem měla kontrolu u svého doktora já. Viděl, v jakém jsem stavu, a měl o mě strach. Řekl mi, že kdyby se cokoli dělo, mám okamžitě přijet nebo jet do nemocnice.

Nastal den D a my vyrazily na veterinu. Veterinář vtipkoval, že mě když tak odrodí, jaký je v tom prý rozdíl. Napíchnul Seibi kanylu, já ji držela a uklidňovala. Následně jí podal uspávací látku a ona se mi složila v náručí. Propukla jsem v pláč, hladila ji. Doktor mě uklidňoval, že to bude dobré, že to zvládne. Bylo jí tehdy deset let a já měla z narkózy hrozný strach.

Po hodině a půl jsem si ji měla vyzvednout. Klepala se mi kolena. Chodbou se ke mně blížil doktor a usmíval se. Přežila to a operace se povedla. Pomohl mi ji naložit do auta a jely jsme domů. Tam už na nás čekal kamarád, aby mi s ní pomohl nahoru. Seibi měla na noze sádku a celé to snášela hrozně statečně. V noci mě ale probudil pláč. Jak jsem jindy vstávala z postele deset minut, vyskočila jsem jako srna a chvátala k ní. Chudák stála a přes

sádru nevěděla, jak si má zpátky lehnout. Povalila jsem ji na sebe a ona mi sjela po břicho dolů.

Po dvou dnech jsem skončila v nemocnici já. Jela jsem tam sama autem a neměla s sebou nic sbaleno. Očekávala jsem jen kontrolu, ale nechali si mě tam pro riziko předčasného porodu. Ten stres se nějak podepsat musel. „*No jo, ale co bude se Seibí?*“ Byla jsem v koncích. Neměla jsem se na koho obrátit. Do toho mi psal muž z našeho povedeného rande. „*No co, za zkoušku nic nedám.*“ Požádala jsem ho o pomoc. Riskovala jsem, ale nic jiného mi nezbývalo.

Přijel do nemocnice, vzal si klíče od mého bytu a jel mi sbalit věci. Jelikož ale neměl řidičák, domluvil se s kamarádem. Měli sraz před nemocnicí. Vzali moje auto, které před nemocnicí stát nemohlo, a jeli zpět do bytu pro Seibn. Vzal si ji k sobě domů. Já vybalovala věci. Místo kalhotek jsem našla plavky. Jak roztomilé.

Po týdnu v nemocnici jsem šla na vyšetření. Kolébala jsem se chodbou, vstoupila do ordinace, doktor mi pomohl vylézt na kozu. Vyšetřoval mě, po chvíli řekl, že je vše v pořádku a mohu jít domů. Chtěla jsem samou radostí seskočit sama dolů. Vymrštila jsem nohu, abych se odrazila, a v tu chvíli jsem vši silou koplá doktora do hlavy. Spadly mu brýle a trochu se motal. Strašně jsem se omlouvala, ale nemohla jsem udržet smích.

Odcházela jsem v záchvatech smíchu a stále se omlouvala.

Konečně jsem byla doma. Vzala jsem auto a jela si pro Seibí. A protože se v Praze musí rodička zaregistrovat v porodnici okolo třináctého týdne, rozhodla jsem se родit v Hradci Králové, odkud pocházím. Chtěla jsem tam být už celý devátý měsíc, tedy celý srpen.

Devátý měsíc aneb Vorvaň brzy praskne

Na začátku srpna a zároveň na začátku devátého měsíce jsem se stěhovala do Hradce k mámě. Tatínek mého bývalého spolužáka z gymnázia je přednosta hradecké porodnice, domluvila jsem se tedy s ním, že budu rodit tam.

Stěhování bylo super. Bylo asi 150 stupňů ve stínu. Aspoň mně to tak přišlo. Dorazila jsem s plným autem věcí, se psem, s činčilou a její obrovskou klecí. Naprosto vyřízená. Po cestě jsem stavěla na každé benzínce, a jednou jsem musela dokonce do křoví.

Další den jsem se šla ukázat do porodnice. Přišla jsem za sestrou do kartotéky a ta, na můj vkus až příliš hlasitě, říká:

„*Jo vy jste ta paní magistra z Prahy od pana přednosta?*“ Červená až na zadku jsem se hloupě usmívala a kývla. Huř už mě uvést nemohla. Upocená a ufuněná paní magistra z Prahy se šla představit vedoucímu porodních sálů. Musím říct, že od první chvíle až po konec (a já si opravdu myslela, že to bude můj konec) se o mě staral královsky.

Chodila jsem na kontroly každý týden. Jestli se před měsícem zdálo, že se Kuba chystá na svět, teď to naopak vypadalo, že tam zůstane do Vánoc. Termín jsem měla 27. srpna a 28. srpna jsem musela pracovně do Prahy. Měla jsem tam být v devět ráno. A omluvil by mě pouze fakt, že rodím. Domluvila jsem se s doktorem, že se u něj stavím ráno o půl šesté a on mi poví, zda budu dnes родit. Vyšetřoval mě a řekl, že to teď na porod nevypadá, ale co není teď, může být za hodinu. A hlavně v žádném případě nechce slyšet, že do Prahy a zpět řídím sama.

Já byla v klidu. Měla jsem v hlavě propracovaný scénář, jak budu родit na dálnici. Úplně jsem si to představovala jako v nějakém šíleném filmu, kdy mě kolemjedoucí odrodí na zadní sedačce auta. V Praze dopadlo vše nad očekávání dobře a mohla jsem se vrátit. Díkybohu 2v1.

To byl čtvrtek. Říkala jsem Kubovi, že je moc hodný, ale že teď už teda klidně může ven. Večer jsem se radovala u zrcadla, jak mám břicho krásně spadlé dole. Do rána se ale zase „*vcucló*“

nahoru. Tak jsme v neděli vyrazili na houby. Ve složení já, moje máma a muž z povedeného rande, který za mnou přijel.

Po mechu jsem skoro běhala, byla to nádhera. Nemohli jsme ale nic najít, tak jsme rozhodli, že přejdeme silnici a podíváme se do lesa naproti. V cestě nám stál ale příkop. A překonat příkop pro vorvaně není jen tak. Máma přeskočila na druhou stranu. Já se rozběhla, odrazila a skončila na dně příkopu. Máma mě tahala za ruce, muž tlačil za zadek. Přesně takhle tahali dědek s bábou řepu. Paní jedoucí kolem nás na kole z něj málem spadla, jak se smála.

Našli jsme pár hub a zamířili do restaurace. Kam se mnou taky jinam. Jako obvykle jsem měla hlad, a i když jsem asi desetkrát čůrala v lese, potřebovala jsem zase. Tak jak se mi krásně běhalo po mechu, tak mě druhý den bolely i vlasy. Odpoledne jsem zamířila do porodnice (podotýkám, že to ten týden bylo již poněkoli káté), že je to určitě tady. Doktor mě poslal domů, že ještě ne. Přála jsem si: „*Kéž by mi tak praskla voda, abych to poznala*“.

O půl čtvrté ráno jsem se probudila, že musím na záchod, jak jinak. Rozespale jsem se tam ploužila. Při návratu do postele jsem si říkala: „*Ježiši, já snad pořád čůrám*.“ Došla jsem zpátky na záchod a nic. V tom mě to trklo a probudila jsem se. Ale bylo půl čtvrté ráno. Kdybych vzbudila mámu a byl to zase planý poplach, zabila by mě. Hodinu jsem googlovala, zda mi praskla voda,

nebo ne. O půl páté jsem se odhodlala, šla za mámou a řekla jí, že mi ASI praskla voda. Máma vyskočila.

Volala jsem muži, který spal na hotelu, že už je to asi tady, a chtěla se jít umýt. Fakt nevím, jak to udělal, ale do deseti minut byl u nás. Mně těch deset minut trvalo, než jsem vlezla do vany.

Do porodnice jsme vyrazili okolo půl šesté, kdy byl muž už extrémně nervózní, že se fakt nemusím malovat. Byla jsem tam už stará známá firma, tak na mě sestra hned vyrukovala, že chce důkaz. No, neměla jsem ho. Chytře jsem se šla vyčůrat ještě, než jsme zakleпали na dveře. Po vyšetření ale bylo jasné, že už je to tady. Fakt mi spadl kámen ze srdce, už jsem si sama připadala trochu jako hysterka.

Říkala jsem si, jaká je to pohoda, že mě ani nic moc nebolí, co s tím jako všichni nadělají. Kolem desáté dopoledne přišly první bolesti. Jelikož se ale zatím nic zásadního nedělo, ležela jsem na pokoji intenzivní péče s dalšími dvěma maminkami. Pomalu se mi začínaly rozjíždět kontrakce, ale stále jsem vtipkovala na Facebooku. Poslední zpráva tam ode mě přišla kolem šesté večer. Od té chvíle jsem psala střídavě jen mámě a muži, že určitě umřu, že je to jisté. Že prostě umřu. V sedm večer jsem se odebrala do sprchy. Hlavně proto, že mi bylo hloupé rvát před maminkami, které ležely na pokoji se mnou.

Stála jsem (spíše se hroutila) ve sprše. Mlátila jsem pěsti do zdi: „*Pojď ven, prosím, pojd' ven,*“ křičela jsem a přesvědčovala se, že to přes tekoucí vodu určitě není slyšet. Samozřejmě že ty maminky, které tam se mnou ležely ráno, tam již nebyly. „*Jak to, že všechny rodí a já ne? Teď jsem na řadě JÁ. Kubo, PRO-SÍM, teď není čas na žerty.*“ V devět večer přišel doktor, vyšetřil mě a oznámil, že budu rodit nejdříve druhý den odpoledne. Asi jsem omdlela.

Sestry poslaly mámu a muže domů. Oni totiž stále čekali na chodbě. Psala jsem po sto padesáté prvé mámě, že UMÍRÁM. Máma mě dohnala k tomu, ať už konečně zavolám vedoucímu porodních sálů, aby mi něco dali. Volala jsem mu. Ubezpečil mě, že to zařídí. Po pěti minutách jsem si to ale rozmyslela a napsala mu, že už nic nechci, ale ať to dítě ze mě VYNDAJÍ, že mu to zaplatím, nebo věnuji ledvinu. Nechala bych si uříznout i levou ruku. V mžiku mi odepsal, že se nemusím bát, že právě volal do porodnice a jdu na akutního císaře pro nepostupující porod. Přiběhla sestra s papíry, které jsem musela podepsat. Odešla a já ty papíry začala číst. Dodnes nevím proč. Za dvě minuty byla sestra zpět a ptala se, zda mám podepsáno. Říkám, že to čtu. „*Tak buď si to přečtete, nebo z vás vyndáme dítě,*“ konstatovala sestra. „*Kde to mám podepsááááááát?*“ Další kontrakce. Možná jsem podepsala souhlas s darováním ledviny.

Odevzdala jsem jí papíry, obvázála mi nohy. Bylo 21:18. Psala jsem muži, že když tu nebudou do deseti minut, už nás dnes nestihnou. Po pár dnech mi vyprávěl, jak to probíhalo.

Muži pípla SMS. Byla dost zmatená. „*10 minut nwmicnicw. Rpdim. Nebp az zutra.*“ Pochopil a běžel pro moji mámu. Ta se během deseti vteřin oblékla a společně utíkali k autu. Strašně přišlo a oni doběhli suší. Běželi tak rychle, že probíhali mezi kapkami deště. Máma jela jako Fittipaldi. Za osm minut od pípnutí SMS byl muž v zeleném obleku na místě. Já už to ale nevím.

Kuba se narodil ve 21:43. Celou půl hodinu, co mě šili, byl muž s ním a choval ho. Přestože spolu již dlouho nejsme, nikdy mu nepřestanu být vděčná, že Kuba nebyl v prvních minutách svého života sám.

Muž stál s dítětem u mé hlavy a čekal, až mě sestra probudí. „*Haló, maminko, probudte se,*“ něžně se mnou klepala. Zkoušela to asi pětkrát, neúspěšně. Přišel doktor, zaklepal se mnou pořádně: „*Maminko, vstávat, něco tu pro vás mám.*“ Otevřela jsem oči. Sestra vzala muži dítě a přiložila ho na mě. Pamatuji si, že jsem měla pocit, že váží asi padesát kilo. Sestra ho na mně držela a já prý mumlala: „*Hmmm, kukuřička už je dopečená, to je ale pěkná kukuřička.*“ Opravdu nevím, zda se mi zdálo o popcornu nebo co... Po chvíli mi ho sestra vzala a nesla ho pryč. „*Kam ho nesete, proč mi ho berete?*“ řvala jsem hystericky a snažila se slézt z postele.

Při pohybu jsem ale znovu usnula. Nic z toho si nepamatuji. Jen to, jak ho na mě poprvé položili.

Vzbudila jsem se na JIPce. A stále dokola se ptala, zda je v pořádku a má všechny součástky. Sestra se smála a podesáté mi řekla, že ano. O půl páté ráno mi ho přinesli na kojení. Konečně při mém plném vědomí.

Držela jsem v náručí ten malý uzlíček. Spokojeně si mlaskal. „*Tak jo. Zvládli jsme to. Je tu a je nádherný. Nejkrásnější na světě.*“

Slibovala jsem mu, že udělám vše, co bude v mých silách,
aby prožil nádherný a spokojený život.

DĚKUJI TI, ŽE JSI ZE MĚ VYLEZL. JSEM MÁMA.

Co je největší bolest na světě?

Všichni určitě víte, že se od nepaměti řeší, co je největší bolest. Zda porod, nebo kopanec do varlat. Muži samozřejmě zastávají jasné stanovisko, že kopanec. Já bych si tím nebyla tak jistá. Ale až mi někdo ukáže muže, kterého někdo kopal sedmnáct hodin v kuse, jsem ochotná s ním o tom vést diskuzi.

Já jsem měla před porodem od ortopeda napsáno, že by mi doporučoval родit císařským řezem. V porodnici mě vedoucí porodních sálů přesvědčil, že bych to měla zkusit normálně, že je to úžasný a nezapomenutelný zážitek. Měl z poloviny pravdu. Nezapomenutelné to opravdu je.

Do karty mi napsal „*pacientka preferuje porod spontánní cestou*“. Teď už pacientka ví, že jí asi sedlo mléko na mozek. Jedno se mi ale musí nechat – pokusila jsem se.

Císařský řez ale také není žádný med. Celkově je to nedomyšlené. Ať tak či tak, bolest je to neskutečná. Ty, které rodily normálně, mají alespoň tu výhodu, že se jim při aktu samotném vyplavil hormon, kterému se pravdivě říká hormon zapomnění. Mně se nevyplavilo nic, a kdykoli jedu okolo nemocnice, naskakuje mi husí kůže.

Druhý den po porodu mi do pokoje naběhla sanitářka a zavelela: „*Vstávat, jdeme do sprchy*.“ Byla jsem přesvědčena, že žertuje, protože já už z postele nikdy nevstanu. „*Chcete, abychom vám přivezli na pokoj dítě? No tak. Tak vstávat,*“ velela rezolutně a chytla mě v podpaží. Táhla mě do sprchy, omdlávala jsem bolestí. Narvala mě do sprchového koutu a zavelela, že si mám sprchovat obvaz. Poslušně jsem sprchovala. Ani jsem nevěděla proč. Po chvíli jsem to zjistila. Sanitářka jedním šklubnutím obvaz strhla. Zařvala jsem „*do prd.....*“ a omdlela.

Probudila jsem se v posteli. Sanitářka nade mnou stála, usmívala se a řekla: „*No vidíte, jak jste to krásně zvládla.*“ Jo, úplná hrdinka.

Ve dvě odpoledne mi přišla na pokoj návštěva, Kubův táta. Díky tomu, že jsem tam nebyla sama, mi sestra Kubu dovezla.